

Ένα πολύ συχνό περιστατικό που έχει να αντιμετωπίσει ο κτηνίατρος στην Κύπρο, ιδιαίτερα στην κυνηγετική περίοδο και έχει να κάνει με τα κυνηγετικά σκυλιά που βγαίνουν έξω στην ύπαιθρο.

Δυστυχώς στον τόπο μας κυκλοφορούν ανεξέλεγκτα φυτοφάρμακα τα οποία μπορεί να είναι μεν ευεργετικά στις καλλιέργειες όμως είναι άκρως επικίνδυνα για τα ζώα και τον άνθρωπο ιδιαίτερα όταν καταποθούν, με αποτέλεσμα να προκαλέσουν ακόμη και τον θάνατο.

Πολύ συχνά ο κυνηγός κατεβαίνοντας από το αυτοκίνητο μαζί με τον σκύλο του, τον βλέπει να σκύβει να μυριστεί όπως είναι λογικό ή να πιάνει κάτι με το στόμα του και αμέσως αρχίζει να τρέμει (να έχει σπασμούς), να βγάζει αφρούς, να χάνει την ισορροπία του και να πέφτει κάτω στο έδαφος. Ο κυνηγός πρέπει να έχει την ικανότητα να ξεχωρίζει τα συμπτώματα της δηλητηρίασης και να δράσει αμέσως. Αυτά είναι:

- ΑΦΡΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΣΤΟΜΑ
- ΣΠΑΣΜΟΙ ΣΕ ΟΛΟ ΤΟ ΣΩΜΑ
- ΜΗ ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΗΣ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑΣ
- ΑΝΕΞΕΛΕΓΚΤΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ

Αμέσως ο κυνηγός πρέπει να προκαλέσει εμετό στον σκύλο. Αυτό μπορεί να γίνει με διάφορα φάρμακα που μπορεί να έχει μαζί του, όπως το εμετικό σιρόπι, την εμετική ένεση ή και με φυσικά μέσα όπως νερό και αλάτι (αλάρημη). Αφού ο σκύλος κάνει εμετό, αυτό γίνεται στα επόμενα 2-3 λεπτά, τότε πρέπει να χορηγηθεί στον σκύλο το αντίδοτο που στις πλείστες των περιπτώσεων είναι η ατροπίνη, η οποία χορηγείται σε δόση ανάλογη του σώματος του σκύλου και της έκτασης των συμπτωμάτων. Ακολούθως ο ιδιοκτήτης πρέπει να πάρει τον σκύλο του και να κατευθυνθεί στον πιο κοντινό κτηνίατρο της περιοχής. Εάν τα συμπτώματα έχουν ελαφρύνει, δηλαδή δεν υπάρχουν αφροί από το στόμα και ούτε σπασμοί στο σώμα τότε υπάρχει αρκετός χρόνος. Στον κτηνίατρο αναλόγως θα γίνει πλύση στομάχου εάν χρειάζεται ή θα χορηγηθούν οροί, τονωτικά του οργανισμού μέχρι να επανέλθουν πλήρως τα αντανακλαστικά του ζώου.

Ένας κυνηγός πρέπει να έχει πάντα μαζί του κατά τις εξορμήσεις του:

- ΕΜΕΤΙΚΗ ΕΝΕΣΗ Ή ΕΜΕΤΙΚΟ ΣΙΡΟΠΙ Ή ΑΛΑΡΜΗ
- ΑΤΡΟΠΙΝΗ – ΚΟΡΤΙΖΟΝΗ – ΣΥΡΙΓΓΕΣ – ΒΕΛΟΝΕΣ
- ΛΟΥΡΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΚΥΛΟ

Μόλις παρουσιαστεί ένας σκύλος με τα συμπτώματα της δηλητηρίασης που προαναφέραμε, πρέπει εάν υπάρχουν και άλλοι σκύλοι στην ομάδα να δεθούν, γιατί υπάρχει ο κίνδυνος να υπάρχουν πολλά δολώματα στον χώρο και εάν τα άλλα ζώα πάνε κοντά τότε το κακό θα είναι πολύ μεγαλύτερο.

Ένας άλλος τύπος δηλητηρίασης ο οποίος είναι εξίσου επικίνδυνος για την ζωή του είναι τα γνωστά ποντικοφάρμακα. Αυτά δυστυχώς δεν έχουν άμεσες εκδηλώσεις στο ζώο και έτσι μπορούν να δράσουν ύπουλα και αργά γι' αυτό πρέπει ο κυνηγός να ξέρει να τα αναγνωρίζει. Στην Κύπρο κυκλοφορούν τα μπλε-πράσινα δισκία όπως μικρά σαπούνια που περιέχουν παράγωγα αντιπηκτικών του αίματος και συνήθως είναι καρφωμένα στους κορμούς των δέντρων, ή στην ρίζα των δέντρων τοποθετείτε το γνωστό κριθαράκι. Εάν ο κυνηγός εντοπίσει τον σκύλο του να τρώει κάτι τέτοιο τότε πρέπει να προκαλέσει στο ζώο εμετό και αμέσως να συμβουλευτεί τον κτηνίατρο του γιατί τα συμπτώματα τέτοιας δηλητηρίασης θα εκδηλωθούν σε 2-3 ημέρες και θα είναι αιμορραγίες από διάφορα σημεία του σώματος του ζώου, ιδιαίτερα από την μύτη.

Μια άλλη περίπτωση, πολύ συχνή είναι όταν ο κυνηγετικός σκύλος βρίσκεται στην κορύφωση της έρευνας του για αναζήτηση του θηράματος, μακριά από τον ιδιοκτήτη του και φάει κάποιο δόλωμα, τότε ο κυνηγός δεν θα δει όλα τα συμπτώματα της δηλητηρίασης και συνήθως θα βρει τον σκύλο του κάτω στο έδαφος με έντονους σπασμούς (τεντώματα) ή σε κώμα. Τότε δεν πρέπει να χορηγήσει εμετικό στο ζώο του. Θα ήταν καλό να δώσει 1-2 δόσεις αντιδότη (ατροπίνης) και έπειτα να κατευθυνθεί γρήγορα στον πιο κοντινό κτηνίατρο όπου θα γίνει η πιο κατάλληλη θεραπεία.